

Sen o Sovngardu

a několik hodin budu s největší pravděpodobností mrtev.

Já a mí muži, všichni skryimští nordové, se již brzy spojíme s císařskou legií, abychom zaútočili na Císařské Město. Obsadili jej aldmeři a naše ztráty budou vážné. Je to zoufalý krok, ale pokud se nám nepodaří město získat zpět, prohrajeme celou válku.

Minulou noc jsem se modlil k mocnému Talosovi, aby mi dal sílu a odvalu pro nadcházející bitvu. V těchto posledních chladných hodinách před rozbřeskem tu sedím a píšu o snu, který má možná velký význam.

Jsem přesvědčen, že ten sen byl odpovědí na mé modlitby a že bych měl moudrost, která v něm byla skryta, předat svým soukmenovcům. Bude se jim hodit pro bitvy, jež přijdou v letech následujících po mém odchodu.

V tom snu jsem krácel mlhou za zvukem smíchu, radovánek a nordských písní. Mlha brzy ustoupila a přede mnou se objevila obrovská rokle. Byla po okraj zalitá vodou a tak hluboká, že jsem nedohlédl na dno.

Jedinou cestu na druhou stranu představoval most z velrybích kostí, a tak jsem na něj vstoupil.

Po pouhých několika krocích jsem se střetl s válečníkem, silným a děsivým. "Jsem Cun, pán zkoušek," řekl a jeho hlas narážel na stěny vysokých skal všude kolem nás, od kterých k nám doléhala silná ozvěna.

Pokynul mi, že mám jít dál. Ve svém srdci jsem byl přesvědčen, že mi bylo umožněno pokračovat jen proto, že jsem tam byl pouhým hostem. Až nadejde hodina, kdy se tam po ukončení svého smrtelného života vrátím, musím se podle legendy tomuto válečníkovi postavit v souboji muže proti muži.

Za mostem se přede mnou vynořil obrovský dům. Byl tak vysoký, že se téměř dotýkal mračen. Přestože mě to stálo všechny síly, zatlačil jsem na vysoké dubové dveře, které se otevřely do loučemi osvětlené hodovní síně.

Seděli tu u stolu největší hrdinové nordů, všichni popíjeli medovinu, kterou si nabírali z obřích sudů, a zpívali bojové písně. Nad velikým ohněm se na železné tyči otáčelo sele. Vůně pečeného masa zalila má ústa slinami a staré písně potěšily mé srdce.

Jen pojd'! zakřičel na mě starobyle vypadající muž, který seděl na vysoké dřevěné židli. Věděl jsem, že to je Ysgramor, otec Skryimu a nordů. Přistoupil jsem blíž a poklekl před ním.

Nacházíš se v Sovngardu, síni vážených mrtvých. Teď k věci, co tě k nám přivádí, synu severu? zahřměl.

Sháním radu, odpověděl jsem, "zítra nás čeká zoufalý boj a mé srdce je plné strachu."

Ysgramor pozvedl svůj korbek ke rtům a pil, dokud nezbyla ani kapka na dně. Pak promluvil znovu. Pamatuj, co ti teď řeknu, a nikdy na to nezapomeň, synu severu: nord se neposuzuje podle toho, jak žil, ale podle toho, jak zemřel.

S tím odložil svůj korbek, vztyčil paži se zařatou pěstí a zařval mocné provolání. Ostatní hrdinové v odpověď povstali. Ten zvuk mi stále zněl v uších, i poté, co jsem se probudil. Svolať jsem své muže a pověděl jim o své vizi. Zdálo se, že ta slova zalila jejich srdce odvahou.

Rozezněly se rohy a vztyčily zástavy. Nastal čas vyrazit do boje. Nechť nám Talos dnes zajistí vítězství. A pokud budeme bojovat se ctí, možná se jednou znovu setkáme ve velké hodovní síni.

- Skardan Mrazivolný